

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1749/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Anice Furjan, OIB 43659591953, Varaždinska ulica 59B, Popovec, koju zastupa Valentina Božiček, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, kojeg zastupa Zlatko Knezović, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 16. rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice, zamjenika punomoćnika tužiteljice i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 166-332/2007 sklopljenog između tužitelja ANICE FURJAN, VARAŽDINSKA ULICA 59B, 10360 POPOVEC (GRAD ZAGREB), OIB: 43659591953 i tuženika ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 od dana 23.11.2007. godine, sadržana u članku 8. stavku 2. Ugovora o kreditu, a koja glasi: *„U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“*

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 platiti tužiteljici ANICI FURJAN, VARAŽDINSKA ULICA 59B, 10360 POPOVEC (GRAD ZAGREB), OIB: 43659591953 iznos od 2.789,70 EUR sa zateznom kamatom koja teče od dana 04.10.2017. do isplate po stopi koja se određuje za razdoblje do 31.12.2022.g. u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamate na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotna poena, a za razdoblje od 1.1.2023.g. do 29.12.2023.g. u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena isplate, a za razdoblje od 30.12.2023. pa do isplate u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje, za svako polugodište,

uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak 935,07 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 30. rujna 2026. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tuženik je dana 23.11.2007. sklopio s tužiteljem Ugovor o kreditu br. 166-332/2007 (dalje: 'Ugovor o kreditu').
2. Temeljem navedenog Ugovora tuženika je tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 159.400,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita.
3. Tuženik je promijenio naziv tvrtke iz Hypo Alpe-Adria -Bank d.d. u Addiko bank d.d.
4. Tužiteljica je dana 03.10.2017..g. prijevremeno otplatila kredit u kojem trenutku joj je tuženik naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita-izlaznu naknadu, u iznosu od 2.789,70 eur.
5. Tuženik je obračun naknade za prijevremenu otplatu kredita temeljio na Odluci banke o naknadama za usluge te čl. 8.st.2. Ugovora o kreditu kojim je određeno:
6. „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“
7. Gore citirana odredba čl.8.st.2. Ugovora o kreditu ništetna je te tuženik nije imao pravo temeljem iste naplatiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita tužiteljici.
8. Naime, Zakonom o obveznim odnosima, u članku 25. Zakona o obveznim odnosima propisano je da dužnik može svoju obvezu prema vjerovniku ispuniti prije dospeljeća takve obveze („ (1) Dužnik novčane obveze može je ispuniti prije roka. (2) Ništetna je odredba ugovora kojom se dužnik odriče toga prava.“)
9. Dodatno, Zakonom o obveznim odnosima u čl. 1024.st.2. propisano je:
10. „(2) Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku“
11. Također, ističe se kako je gore citirana i pobijana odredba Ugovora o kreditu predviđela svojevrsnu ugovornu kaznu u slučaju prijevremene otplate kredita.

12. Ugovornu kaznu temeljem Zakona o obveznim odnosima moguće je ugovoriti samo za zakašnjenje u ispunjenju ugovornih obveza te ju nije moguće ugovoriti za novčane obveze, s obzirom da već zakon propisuje obvezu plaćanja zateznih kamata u slučaju zakašnjenja s plaćanjem novčanih obveza (Članak 350. ZOO-a).
13. S time u svezi, ugovaranje gornje odredbe izričito je zabranjeno prisilnim propisom te je time i ništetno sukladno članku 322. ZOO-a.
14. U prilog pravnoj osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelj dostavlja i sudsku praksu i to:
 - Presuda Vrhovnog suda RH, Posl.br. Rev-112/2018
15. Uvidom u obavijest o prijevremenom zatvaranju od 03.10.2017. izdanoj od strane tuženika, razvidi kako je tužiteljici naplaćena izlazna naknada upravo u iznosu od 2.789,70 eur, a koji iznos tužiteljica potražuje u ovoj tužbi.
16. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi.
17. Tužitelj tužbom zahtijeva od suda donošenje presude kojom se tuženiku nalaže isplatiti 2.789,70 EUR zbog navodno ništetne odredbe članka 8. stavka 2. Ugovora o kreditu broj 166-332/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).
18. Tuženik prvenstveno ističe kako osporava osnovu tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe kako je po predmetnom Ugovoru o kreditu naplaćena naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita dana 06.10.2017. godine u iznosu od 20.941,50 kuna.
19. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare.
20. Ugovor o kreditu otplaćen je u listopadu 2017. godine, a sklopljen u studenom 2007. godine. Imajući na umu da je tužitelj njime dobio na raspolaganje 159.400,00CHF u kunsnoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjev traži isplatu u iznosu od 2.789,70 EUR, tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti spornih odredbi (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu člana 326., stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list NN 35/2005: dalje u tekstu: ZOO 05). Slijedom toga, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev.
21. Tuženik također ističe kako tužitelju osporava status potrošača.
22. U odnosu na članaka 8., stavak 2. Ugovora o kreditu
23. Ponajprije tuženik ističe kako osporava pravnu osnovu tužbenog zahtjeva.
24. Tuženik ističe da je sporna ugovorna odredba transparentno ugovorena, na lako uočljiv i razumljiv način u članku 8. Ugovora o kreditu. Osim toga, kreditni referent i javni bilježnik koji je solemnizirao ugovor, jasno su dali tužitelju do znanja da će u slučaju eventualne prijevremene otplate kredita biti naplaćena posebna naknada. Pri tome mu je objašnjeno i u kojem iznosu.
25. Člankom 1022., stavkom 2. ZOO-a 05 propisano je: Ugovorom o kreditu utvrđuje se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Troškovi za prijevremenu otplatu kredita jesu uvjeti davanja kredita.
26. To je naknadno potvrdio i zakonodavac. Tako se u članku 2., stavku 1., točki 7. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 52/16) navodi da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Dakle, nije točno da banka na temelju ugovora o kreditu smije naplatiti samo ugovorenu kamatu,

kao što to smatra prvostupanjski sud. Citirana odredba Zakona dokazuje da tomu nije tako jer se izričito navode i druge naknade. Iako taj zakon nije bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, govori u prilog tomu da je tuženik na temelju članka 1022., stavka 2. imao pravo

27. naplatiti tužitelju i druge naknade, što uključuje i troškove prijevremene otplate kredita.
28. Tuženik posebno ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014):
29. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.
30. Naime, članak 8. Ugovora o kreditu je jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Jasna jer je navedeno da u slučaju prijevremene otplate kredita banka mora obavijestiti najmanje 30 dana unaprijed te da je banka ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama Banke koja se dostavlja u privitku. Lako uočljiva jer je navedena u članku 8. istim fontom i veličinom slova kao što su ispisane ostale odredbe Ugovora o kreditu. Naposljetku, graničilo bi s vrijeđanjem kazati da tako sročena odredba nije razumljiva. Time je ostvaren zahtjev transparentnosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača te je pitanje raskida uređeno sukladno članku 81. istog zakona – a koje uvjete je tuženik ispunio (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZZZP 03). Takva odredba kao što je već rečeno je jasna i nedvosmislena, u skladu s zakonom i nije podložna jednostranim promjenama od strane Banke.
31. Navedena naknada odnosno činidba je određiva u smislu članka 50. Zakona o obveznim odnosima jer članak 8. Ugovora jasno navodi izvor temeljem kojeg će se sporna naknada obračunati i ne može se smatrati neodredivom.
32. Takva odredba kao što je već rečeno je jasna i nedvosmislena, u skladu s zakonom i nije podložna jednostranim promjenama od strane Banke.
33. U pogledu jasnosti i uočljivosti tuženik nadodaje kako su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja ugovora, te su tužitelju odnosno klijentu stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja te je tuženica postupala sukladno prisilnim propisima i pod nadzorom Hrvatske narodne banke. Nadovezujući se na prethodne tvrdnje za ukazati je kako je člankom 296. stavkom 3. ZOO-a propisano da se odredba istog članka, stavka 1. ne primjenjuje na odredbe općih uvjeta čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja Ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga strana je pritom mogla utjecati na njihov sadržaj – stoga jasno je kako predmetna odredba nije i ne može biti ništetna.
34. Ujedno, tuženik napominje osim što je postupao po predmetnim odredbama ZOO-a, Zakona o bankama, postupao je i sukladno članku 302. stavak 3. Zakona o kreditnim institucijama koji izričito navodi da prija sklapanja Ugovora kreditna institucija dužna je potrošaču predložiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana. Kada je riječ o sklapanju ugovora o kreditu, kreditna institucija dužna je prije sklapanja ugovora i drugim sudionicima kreditnog odnosa (sudužnicima,

založnim dužnicima i jamcima) predložiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne informacije o uvjetima ugovora iz kojih će im biti vidljiva prava i obveze ugovornih strana te ih upozoriti na pravnu prirodu sudužništva odnosno jamstva, kao i na pravo kreditne institucije da poduzme naplatu svojih potraživanja od svih sudionika kreditnog odnosa.

35. Osim činjenice da je tužitelju sve bilo jasno i da mu je prije potpisivanja ugovora iz prezentiran ugovor i njegovi učinci pa tako i u odnosu na predmetnu odredbu, tuženik ukazuje kako je Ugovor solemniziran sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, stoga je tužitelj potpisivanjem Ugovora iskazao svoju volju za sklapanjem Ugovora pod predloženim uvjetima.
36. U članku 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio. Na tužitelju je teret dokazivanja ako tvrdi suprotno.
37. Izvod iz zapisnika s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (1/04) održane 05. ožujka 2004., Su-IV-222/04 koji kaže da „ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva“. Što znači da čak i u slučaju kada bi bio opravdan zahtjev za povrat plaćenog (što tuženik osporava), tužitelju ne bi pripadale zatezne kamate od dana naplaćene naknade.
38. Naknada za prijevremenu otplatu kredita nije nikakav „hrvatski izum“. Riječ je, naime, o naknadi koju banke u cijelom svijetu oduvijek i redovito naplaćuju. Tako se, primjerice, u Mišljenju Europskog gospodarskog i socijalnog odbora, Aneks br. 3 uz Bijelu knjigu o integraciji tržišta hipotekarnih kredita EU-a, navodi se: „Pravo na prijevremeni povrat izvor je potencijalnog gubitka za hipotekarnog zajmodavca jer se hipotekarni zajmodavac suočava s troškovima otplate kredita t. ovisno o vrsti proizvoda, refinanciranja i administrativnih troškova“. Isto zaključak navodi se i na 2. stranici Zelene knjige: hipotekarni krediti u EU-u.
39. Novac s kojim tuženik posluje je novac za koji se on zadužio kod svoje matične banke na inozemnom tržištu. Tuženik matičnoj banci za to plaća kamatu. Ne zadužuje se beskamatno. Kako tuženik ne može prijevremeno otplatiti kredit svojoj matičnoj banci - dakle nastavlja plaćati kamatu matičnoj inozemnoj banci do kraja ugovornog odnosa i nema mogućnost prijevremenog povrata sredstava - u slučaju prijevremene otplate trpi financijsku štetu. To je, ukratko, razlog zašto je član 1024. ZOO-a 05 glasio:
40. Odustajanje od ugovora i vraćanje kredita prije roka
41. Član 1024.
 - (1) Korisnik kredita može raskinuti ugovor prije nego što je počeo koristiti kredit.
 - (2) Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku.
 - (3) U oba slučaja korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio.
 - (4) U slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamatu za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada je po ugovoru trebalo da bude vraćen.

42. Zakonska odredba identičnog sadržaja nalazila se i u Zakonu o obveznim odnosima iz 1978. godine, koji je nastao u drugom ekonomskom sustavu. Dakle, zakonodavac je i tada imao na umu da banke uslijed prijevremene otplate kredita trpe financijsku štetu koju korisnici kredita moraju naknaditi kako bi bankarski sustav mogao uredno funkcionirati. Naknada za prijevremenu otplatu kredita višedeseljetni je standard bankarskog poslovanja u svim zemljama s razvijenim tržišnim gospodarstvom. Hrvatska narodna banka, koja kao regulator strogo nadzire tuženikovo poslovanje, nikada nije dovela u pitanje zakonitost ugovaranja predmetne naknade.
43. U odnosu na navode da se tuženik zadužuje kod svoje matične banke na inozemnom tržištu te da nije u mogućnosti prijevremeno otplatiti kredit matičnoj banci, zbog čega trpi štetu jer u slučaju prijevremene otplate kredita ne može naplatiti kamatu koju i dalje mora plaćati matičnoj banci, tuženik ističe sljedeće. Naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita dana 06.10.2017. godine naplatio je u iznosu od 20.941,50 HRK što predstavlja neznatan iznos u odnosu na štetu koju navodi da je pretrpio. Prema simuliranom izračunu nedospjelih kamata, koji dostavlja u spis predmeta, tuženik navodi da je pretrpio štetu u iznosu od 48.465,96 EUR, što odgovara izgubljenom prihodu koji bi ostvario da je kredit bio otplaćivan tijekom cijelog ugovorenog trajanja.
44. Tuženik ističe kako je u presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. Sud EU zauzeo stav da ta odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu.
45. Tako se u toj odluci izričito navodi: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
46. Ujedno na predmetne okolnosti o valjanosti, potrebi i osnovi naplate predmetne naknade tužitelj u spis dostavlja ovjerenu izjavu Marka Bolanče i svjedokinje Tanje Jelenić o načinu i razlozima naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita.
47. Zaključno, po pitanju ne osnovanosti naplate naknade za prijevremenu (potpunu ili djelomičnu otplatu kredita) tuženik ističe kako je opsežna sudska praksa zauzela svoj stav da je tuženik imao pravni temelj za naplatu predmetne naknade te u spis dostavlja odnosno predlaže uvid u sljedeće presude:
48. Dokaz:
- uvid u presudu Visokog trgovačkog suda RH, PŽ-4105/2021 od 07. rujna 2022. godine
 - uvid u presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda RH, PŽ-4595/2021 od 26. travnja 2022. godine

- uvid u presudu Županijskog suda u Varaždinu, GŽ-1245/2022 od 22. rujna 2022. godine
 - uvid u presudu Županijskog suda u Bjelovaru, GŽ-93/2022 od 30. lipnja 2022. godine
 - uvid u presudu Visokog trgovačkog suda RH, PŽ-1558/2017-4 od 10. lipnja 2022. godine
 - uvid u presudu Visokog trgovačkog suda RH, PŽ-532-2018-3 od 09. lipnja 2020.
 - uvid u presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ-311/2018
 - uvid u presudu VSRH posl.br. Rev-1147/2002 od 21.9.2004.
 - uvid u presudu VSRH posl.br. Rev-2288/2000 od 28.1.2004.
 - uvid u presudu VSRH posl.br. Rev-2781/2011 od 16.6.2015.
 - uvid u rješenje Županijskog suda u Osijeku br. GŽ-2551/2021 od 19.05.2022.
 - uvid u presudu Županijskog suda u Bjelovaru br. GŽ-93/2022 od 30.06.2022.
 - uvid u presudu Županijskog suda u Bjelovaru posl. br. GŽ-104/2023-2 od 04.05.2023.
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u odluku Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012
 - uvid u presudu Županijskog suda Splitu posl. broj GŽ-1215/2020 od 24.02.2021
 - uvid u rješenje Županijskog suda Velikoj Gorici posl. broj GŽ-464/2019 od 24.09.2020.
 - uvid u rješenje Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-6062/2017-2 – ovo citirati:
 - uvid u presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ-311/2018
 - uvid u presudu VSRH posl.br. Rev-1147/2002 od 21.9.2004.
 - uvid u presudu VSRH posl.br. Rev-2288/2000 od 28.1.2004.
 - uvid u presudu VSRH posl.br. Rev-2781/2011 od 16.6.2015.
 - uvid u rješenje Županijskog suda u Osijeku br. GŽ-2551/2021 od 19.05.2022.
 - uvid u presudu Županijskog suda u Bjelovaru br. GŽ-93/2022 od 30.06.2022
49. Slijedom svega navedenog, posebice uzimajući u obzir pravni temelj za naplatu naknade te dostavljenu sudsku praksu, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i obveže tužitelja da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.
50. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, u ugovor o kreditu broj 166-332/2007 od 23.11.2007., saslušana je tužiteljica.

51. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
52. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja.
53. Nesporna je visina potraživanja.
54. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužiteljicu.
55. Tužiteljica je iskazala da je ugovor o kreditu sklopila u svrhu kupnje kuće koja je korištena u svrhu stanovanja obitelji i nikada nije iznajmljivana. U to vrijeme nije bila vlasnica obrta niti trgovačkog društva. Ugovor je sklopljen u CHF, ali je konvertiran u EUR. U banci s kojom je sklopila ugovor o kreditu mogla je sklopiti samo u CHF. Suprug je bio jamac kreditu i bio je još i sudužnik. Ugovor je prijevremeno otplatila jer je kuću prodala. Od strane banke već unaprijed dobila je sastavljen ugovor kojeg je nosila javnom bilježniku na ovjeru. Ugovor je pročitala i u to vrijeme neke stvari joj nisu bile jasne, ali nije imala drugog izbora, morala je kupiti kuću, ali nije znala da će doći u situaciju da će kuću morati u konačnici prodati. Pročitala je odredbu koja je sadržavala naknadu u slučaju prijevremene otplate kredita. Banka s kojom je sklapala ugovor o kreditu ništa joj nije pojasnila o obvezi plaćanja naknade u slučaju prijevremene otplate kredita. Nije mi bilo pojašnjeno za što mora plaćati tu naknadu, niti visinu. Ta naknada naplaćena je 2017.g. kada je Privredna banka Zagreb d.d. zatvorila cjelokupni kredit. Bez plaćanja te naknade kredit nije mogla prijevremeno otplatiti. Tek nakon plaćanja te naknade kredit je mogao biti zatvoren. Prilikom sklapanja ugovora nitko je nije upozorio da će morati plaćati izlaznu naknadu u slučaju prijevremene otplate kredita. Nije bila u poziciji pregovarati o pojedinim odredbama ugovora i taj ugovor bio joj je jedina opcija za kupnju kuće. Prilikom zatvaranja ugovora također je nitko nije upozorio da će morati platiti izlaznu naknadu.
56. Nakon saslušanja tužiteljice sud je utvrdio da je tužiteljica ugovor o kreditu sklopila u svrhu kupnje kuće koja je korištena za stanovanje i nije bila vlasnica obrta niti trgovačkog društva u to vrijeme niti je kuća bila iznajmljivana. Iz navedenog nesporna je aktivna legitimacija tužiteljice u ovom postupku. Ugovor je tužiteljica prijevremeno otplatila, obzirom je kuću prodala. Od strane banke dobila je već unaprijed pripremljen i sastavljen ugovor koji je pročitala. Neke joj stvari nisu bile jasne, ali nije imala drugog izbora jer je morala kupiti kuću i u tom trenutku nije znala da će kuću morati prodati. Iako je pročitala odredbu o plaćanju naknade radi prijevremene otplate, od banke joj nije pojašnjeno zašto mora plaćati tu naknadu, što konkretno ulazi u tu naknadu, niti visinu koju mora podmiriti, ali bez plaćanja te naknade nije mogla prijevremeno otplatiti kredit. Tek nakon plaćanja naknade kredit je mogla zatvoriti. Takvim postupanjem banka je iskoristila svoj položaj jače ugovorne stranke, obzirom tužiteljica nije imala dovoljno znanja o financijskom poslovanju, a banka joj nije dala sva potrebna objašnjenja o razlozima plaćanja naknade zbog prijevremene otplate. Banka je tako dovela tužiteljicu u neravnopravni položaj u ugovornom odnosu. Postupajući na taj način banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).
57. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.g., prema

kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem ništetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.

58. Odredba ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, je ništetna.
59. Predmetnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita tuženik je naplatio tužiteljici temeljem ništetne odredbe članka 8. stavka 2. predmetnog Ugovora o kreditu, a koja odredba glasi: „: *„U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“*
60. Predmetni ugovor je dan tužiteljici na potpis na unaprijed pripremljenom obrascu ugovora od strane tuženika, te tužiteljica nije dobila bilo kakve informacije prije ili tijekom sklapanja ugovora, a niti prilikom prijevremene otplate kredita što ulazi u naknadu za prijevremenu otplatu kredita tj. ugovoreni obračun naknade je nerazumljiv. U vrijeme zaključenja ugovora je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača (NN broj 96/03,46/07 i 79/07) koji je u odredbi članka 81. stavka 1. i 2. propisao kako ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotnu načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
61. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ugovorenom odredbom je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, te tužiteljica nije mogla utjecati na sadržaj ugovorne odredbe. Iz navedenog proizlazi da je predmetna ugovorna odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je zbog toga predmetna odredba ništava, u smislu odredbe članka 87. Stavka 1 ZZP/03 kao i smislu odredbe članka 96. Zakona o zaštiti potrošača.
62. Opravdanosti zahtjeva tužiteljice za povrat stečenog bez osnove od strane tuženika i utvrđenja sporne odredbe čl.8 stavka 2. predmetnog Ugovora o kreditu govori i relevantna sudska praksa i to presude Županijskog suda u Splitu GŽ-2359/2017, Županijskog suda u Vukovaru GŽ-1837/14, sentenca Županijskog suda u Slavonskom Brodu u predmetu GŽ-1277/2017.
63. Nadalje, člankom 1024. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku. Stavkom 4. istog Zakona propisano je da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po
64. ugovor trebalo vratiti. Radi se o striktnoj zakonskoj normi (ius cogens), a sve suprotno tome je ništetno.
65. Ugovorna odredba kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita stoga je u izravnoj suprotnosti sa citiranom odredbom članka 1024. Zakona o obveznim odnosima.

66. Takva odredba kojom se ugovara naknada za prijevremenu otplatu kredita, u svojoj suštini predstavlja ugovornu kaznu u slučaju prijevremene otplate, a ugovorna kazna ne može se ugovoriti za novčane obveze. Dapače, iz redakcije članka 1024. stavak 4. Zakona o obveznim odnosima može se zaključiti kako banka nema pravo na naknadu koja bi se sastojala u izmakloj dobiti radi gubitka kamata pa stoga nema ni štete na strani banke.
67. U slučaju prijevremene otplate kredita ne postoji nikakva uzročno – posljedična veza između prijevremene otplate kredita i eventualno nastale štete na strani banke tuženika. Pravo na prijevremenu otplatu kredita ovlaštenje je korisnika kredita kojim on ne vrši bilo kakvu protupravnu radnju pa se ne može govoriti o obvezi naknade štete prema banci koja bi bila prouzročena povredom ugovorne obveze iz ugovora, a koja se sastoji u prijevremenoj otplati kredita.
68. S druge strane, ističe se i kako banka tuženika prijevremenom otplatom kredita ni ne trpi bilo kakvu štetu budući da banka tuženika prijevremeno, osim iznosa glavnice kojeg može dalje ulagati i ostvarivati daljnji profit, dobiva i udio kamata, pa stoga, dakle ne trpi apsolutno nikakvu štetu prijevremenom otplatom kredita.
69. Naplatom naknade za prijevremenu otplatu ide se ka neosnovanom bogaćenju banke tuženika. Naplata naknade za prijevremenu otplatu kredita suštinski predstavlja nadoknadu dijela iznosa kamata i ona je kao takva suprotna prisilnim propisima te je stoga i ništetna budući da je suprotna načelu zabrane zloupotrebe prava prema kojem se sudionici obveznog odnosa moraju suzdržavati od ponašanja kojima bi bilo otežano ispunjenje ugovorom preuzete obveze, a ugovaranjem opisane naknade, tužitelju kao korisniku kredita otežano je ispunjenje ugovorom, pa i zakonom, danog prava na prijevremenu otplatu kredita.
70. Iz svega je potpuno razvidno da banka tuženika nije smjela, a ni imala pravo u predmetni ugovor uglaviti odredbu kojom se tužitelju na bilo koji način onemogućava ili mu se otežava korištenje zakonom danog prava na prijevremenu otplatu kredita, a posebice tuženik nije imao pravo prijevremenu otplatu uvjetovati davanjem suglasnosti i plaćanjem tzv. izlazne naknade, a što je spornom odredbom Ugovora o kreditu tuženik protupravno učinio.
71. Radi navedenoga sud smatra da je banka dužna vratiti naknadu koju su naplatiti tužiteljici zbog prijevremene otplate kredita u visini 2.789,70 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 4.10.2017.g. odnosno dana plaćanja izlazne naknade temeljem čl. 1115. ZOO-a, obzirom sud smatra da je banka naplaćujući tu naknadu nepošteni stjecatelj.
72. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.
73. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 2.789,70 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 16.9.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 10.7.2026.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, što sveukupno iznosi 600,00 EUR, te

25% PDV-a u iznosu od 150,00 EUR, pristojba na tužbu 37,18 EUR, i na presudu 147,90 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 935,07 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 30. rujna 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 147,90 EUR
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e173b**

Kontrolni broj: **0f3d7-ad1f8-43796**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

SANJA KROVINOVIĆ

Elektronički potpisano: 30.09.2026T10:19:56 (UTC:2026-09-30T08:19:56Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: b9d9ac45-5773-4822-99c4-6b149988c3ea

Općinski građanski sud u Zagrebu

